

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. szeptember 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. március 10. napján kihirdetett 42.(II.)Kb.880/2014/29. számú ítéletét megváltoztatja.

II.r. vádlott büntetését 150 (egyszázötven) napi tétel, napi tételenként 1.500 (egyezerötszáz) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A 225.000 (kettőszázhuszonötezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre változtatja át, egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. március 10. napján kelt 42.(II.)Kb.880/2014/29. számú ítéletével **I.r.** vádlottat hivatali vesztegetés elfogadásának büntette /Btk. 294. § (1) bekezdés/ miatt 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre, lefokozásra, 50 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre, valamint 200.000 forint vagyonekobzásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, valamint a pénzbüntetésnek meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

II.r. vádlottat hivatali vesztegetés büntette /Btk. 293. § (1) (2) bekezdés I. fordulat/ miatt 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság tárgyaláson kihirdetett ítélete ellen a katonai ügyész fellebbezést jelentett be az I. és II. r. vádlottak terhére, súlyosabb büntetés kiszabása érdekében.

Ezzel egyidejűleg az I. r. vádlott és védője felmentés érdekében, míg a II. r. vádlott és védője elsődleges felmentés, másodlagosan enyhébb büntetés alkalmazása érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a tárgyaláson bejelentett, súlyosításra irányuló fellebbezést a 2016. május 2. napján kelt írásos átiratában fenntartotta. Álláspontját kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság hivatkozása a 8/2013.AB. határozatban foglalt rendelkezése a kötelező védelemről az adott ügyben miért nem fogadhatók el. Indítványában kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság mindkét vádlott tekintetében eltúlzottan enyhe büntetéseket alkalmazott, nem értékelte kellő körültekintéssel a bűncselekmények tárgyi súlyát, viszont eltúlzott mértékben értékelte enyhítő körülményként a vádlottak javára az alanyi tényezőket és az időmúlást. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlottat végrehajtandó szabadságvesztésre ítélje, míg a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének tartamát a törvényi maximumhoz közelítő mértékben állapítsa meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.2016/1. számú átiratában a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályának írásban előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Ugyancsak kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott AB határozat jelen ügyben miért nem vehető figyelembe. Kihangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott szabadlábon volt, a gyanúsított meghallgatása előtt a védőválasztási jogával kapcsolatosan a hatóság figyelmeztetését követően kijelentette, hogy védőt később kíván meghatalmazni és erre figyelemmel a nyomozó hatóságnak védőkirendelési vagy értesítési kötelezettsége nem keletkezett, így tehát az elsőfokú bíróság egy eljárászerűen beszerzett bizonyítékot rekesztett ki a bizonyítékok köréből. Ugyanakkor kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ennek ellenére megalapozott, és törvényes a vádlottak cselekményének jogi minősítése is. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során nem értékelte kellő alapossággal a vádlottak által elkövetett cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyát és emiatt a vádlottakkal szemben alkalmazott büntetések nem alkalmasak a büntetés céljainak betöltésére. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott tekintetében a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, míg a II. r. vádlott esetében a felfüggesztés tartamát hosszabb időben állapítsa meg.

A Fővárosi Ítéltőábra Katonai Tanácsának nyilvános ülésén I. r. vádlott meghatalmazott védője indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tanúként hallgassa meg ... váltásparancsnokot és a vádbeli napon szolgálatban lévő, a rendőrkapitányság épületében szolgálatot teljesítő ..., akik abban a körben tudnának nyilatkozni, hogy az I. r. vádlott az őrizetében lévő II. r. vádlottal semmilyen beszélgetést vagy kommunikációt nem folytatott. Az I. r. vádlott védője a továbbiakban indítványozta, hogy amennyiben a bizonyítás kiegészítésére irányuló indítványát a másodfokú bíróság nem fogadja el, úgy elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül. Álláspontját azzal indokolta, hogy a II. r. vádlott nyomozati vallomásának kizárása a bizonyítékok köréből összefüggésben van a felismerésre bemutatás nyomozati cselekményével, így ez sem vehető figyelembe bizonyítékként. Kitért arra is, hogy a tanúként meghallgatott **tanú1** vallomásai is aggályosak, mivel a pénzátadás helyét máshova teszi, ami azért nem lehetséges, mert az I. r. vádlott nem volt jelen az egészségházban a vérvételre történő előállítás során. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő és mérlegelő tevékenysége logikailag téves és hibás, mert a közvetett bizonyítékok nem alkotnak zárt láncolatot.

Kifejtette továbbá az arra vonatkozó álláspontját is, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság jogszabályellenesen zárta ki a bizonyítékok köréből II. r. vádlott nyomozati vallomását, akkor egy olyan teljes bizonyító erejű bizonyítékot nem vett figyelembe értékelő tevékenysége során, amely kötelessége lett volna, ami kizárólag a megismételt eljárás keretében pótolható, mivel ez nem tartozik a másodfokú bíróság feladatkörébe. Erre figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

Másodlagos indítványában, amennyiben hatályon kívül helyezési ok nem állna fenn, azt kérte, hogy a másodfokú bíróság védencével szemben olyan büntetést alkalmazzon, hogy továbbra is rendőr maradjon, figyelembe véve makulátlan rendőri pályafutását és családi helyzetét.

A II. r. vádlott védője részben csatlakozva az I. r. vádlott védőjéhez, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy amennyiben védencének nyomozati vallomása jogszabályszerűen került rögzítésre, akkor azt bizonyítékként kell értékelni. Ebből fakadóan a büntetésének korlátlan enyhítésére vonatkozó rendelkezéseket lehet és kell alkalmazni, mivel az ő bejelentése alapján indult meg az eljárás az I. r. vádlott cselekménye miatt.

Másodlagosan arra tett indítványt, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a fenti érvelést nem fogadja el, úgy a II. r. vádlottat a nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel pénzbüntetésre ítélje, mivel a bejelentése nélkül az eljárás meg sem indult volna. Ehhez kapcsolódóan harmadlagosan kitért arra is, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a pénzbüntetés alkalmazására nem lát lehetőséget, úgy a felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása mellett védencét részesítse előzetes mentesítésben.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, kijelentette, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el és felmentését kérte.

A II. r. vádlott ugyancsak az utolsó szó jogán kijelentette, hogy sajnálja a történeteket és azért vállalja a felelősséget.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendtartási szabályokat betartotta. A rendelkezésére álló bizonyítékokat számba vette, azokat értékelte, más bizonyítékokkal összevetette. Bizonyítékokat értékelő tevékenysége során a II. r. vádlott nyomozati vallomását, amit egyébként felolvasással a bizonyítás részévé tett, a bizonyítékok köréből kirekesztette. Ugyanakkor a II. r. vádlott vallomásának lényegi tartalmát mégis beemelte a bizonyítékok közé azoknak a tanúknak a vallomásán keresztül, akik a II. r. vádlottól szereztek tudomást a vádbeli cselekményekről. E bizonyítékokat közvetlen bizonyítékként figyelembe vette.

A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 8/2013.AB. határozatra hivatkozással a II. r. vádlott nyomozás során tett feltáró jellegű vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette. Egyik részről az elsőfokú katonai tanács helyesen hivatkozott arra, hogy a II. r. vádlott cselekményének törvényi minősítése alapján a nyomozati eljárásban a védő részvétele kötelező volt. Tévedett azonban abban a körben, hogy nem ismerte fel, hogy a II. r. gyanúsított szabadlábon volt, és a nyomozó hatóság kérdésére a következő egyértelmű választ adta (nyomozati iratok 241-255. naplósám) „A figyelmeztetéseket megértettem, és azt is, hogy számomra a jelen ügyben a védelem kötelező. Védőt kívánok meghatalmazni, arról az ügyészséget a törvényes határidőn belül tájékoztatom.” Így a továbbiakban a nyomozó hatóságot azonnali védőkirendelési, és értesítési kötelezettség már nem terhelte, mivel a gyanúsított saját maga kívánt védelméről gondoskodni. Ezt támasztja alá a nyomozó hatóság figyelmeztetésére adott korábbi válasza is, ahol saját kezűleg írja le azt, hogy „A figyelmeztetést megértettem, vallomást kívánok tenni.”. Ebben a körben tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az Alkotmánybíróság határozata alapján - a határozatban foglaltakat tévesen értelmezve - megalapozatlanul rekesztette ki a bizonyítékok köréből a II. r. vádlott gyanúsítottai vallomását. A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészség által kifejtett állásponttal.

Ezzel összefüggésben ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy amennyiben a II. r. vádlott vallomása törvényesen került beszerzésre, akkor a felismerésre bemutatás kapcsán tett nyilatkozatai is

törvényesen beszerzett bizonyítékok. Az pedig vitathatatlan, hogy a nyomozó hatóság és a bíróság által is meghallgatott tanúk vallomásai jogszerűen kerültek rögzítésre, és azok - bár közvetett bizonyítékok - értékelésre kell hogy kerüljenek a tényállás megállapítása során. Ezen kötelességének az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget is tett, bizonyítékokat értékelő tevékenységéről számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítékok értékelése során megalapozottan és jogszerűen fogadta el **tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4** tanúk vallomásait, akik egyöntetűen tettek vallomást arról, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlottnak mikor, hol, milyen körülmények között adott 200.000 forint készpénzt, hogy az ittas járművezetési ügyét az I. r. vádlott elsimítsa. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően megalapozottan értékelte bizonyítékként az I. r. vádlott és **tanú5** egybehangzó vallomásait, akik arra vonatkozóan nyilatkoztak, hogy a II. r. vádlott az intézkedés során többször is felvetette, hogy „másként” is el lehetne intézni az ügyet. Az elsőfokú bíróság ugyancsak figyelembe vette az intézkedésben résztvevő rendőrök azon előadását - amely összhangban áll a II. r. vádlott vallomásával is -, hogy nála az intézkedés során nagy mennyiségű készpénz volt.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően szintén megalapozottan értékelte bizonyítékként, hogy a II. r. vádlott ittas állapota a járművezetése során már az intézkedés kezdetén beigazolódott, mert a vele szemben alkalmazott alkoholszonda azt kimutatta, és emiatt állították elő vérvételre. Az elsőfokú bíróság részéről az is értékelésre került, hogy mindezek ellenére a II. r. vádlott vezetői engedélye az akkor irányadó gyakorlatnak megfelelően neki mégiscsak visszaadásra került, és ezért az I.r. vádlottat kötelességzés nem terheli.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - bár az elsőfokú bíróság tévedett, amikor kirekesztette a II. r. vádlott vallomását a bizonyítékok köréből - a továbbiakban a II. r. vádlott vallomása, amit a fentiekben hivatkozott tanúk vallomásai megerősítettek, valamint az okirati bizonyítékok aggálytalanul alátámasztják az ítéleti tényállást.

A másodfokú bíróság tehát azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiánytalanul felderítette, azokat körültekintően, a logika szabályainak betartásával mérlegelési jogkörébe vonta, és ezáltal megalapozott, hiányosságoktól mentes történeti tényállást állapított meg, ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól.

A fentiekben részletezettek alapján tehát a másodfokú bíróság nem látott alapot az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, mivel a II. r. vádlott vallomása nélkül is megalapozott és hiányosságoktól mentes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének a már hivatkozott két tanú meghallgatására irányuló indítványát elutasította. Ennek alapvető indoka és oka az, hogy a tanúk a cselekmény elkövetésétől számított több, mint 3 év elteltével kerültek megnevezésre, és csak kizárólag a másodfokú eljárásban, ami önmagában is aggályos. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint a hivatkozott tanúk vallomásai nem viszik előbbre az ügyet a tényállás megállapítása tekintetében azért sem, mivel nyilvánvaló és köztudomású az a tény, hogy a hasonló jellegű korrupciós ügyeket az érintett felek tanúk jelenléte nélkül intézik és emiatt ilyen magas ezen cselekmények látenciája.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékokkal kellően alátámasztott, megalapozott és körültekintően indokolt tényállást állapított meg, mely alapján az I. és II. r. vádlott cselekményének jogi minősítése is törvényes. Az I.r. vádlott hivatalos személyként működésével kapcsolatban fogadott el anyagi előnyt, míg II.r. vádlott azért adta I.r. vádlottnak a pénzt, hogy kötelességét megszegje. Az I.r. vádlott elkövette ezért a Btk. 294. § (1) bekezdésébe

ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának büntetést, a II.r. vádlott pedig a Btk. 293. § (1)-(2) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés büntetést. Az első fokon eljáró bíróság helyesen járt el akkor is, amikor a Btk. 2. §-ra figyelemmel a vádlottak cselekményét nem az elkövetéskor, hanem a jelenleg is hatályos új büntető törvénykönyv rendelkezései szerint, annak felhívásával minősítette, tekintettel arra, hogy ezen törvény rendelkezései összehatásukban mindkét vádlott vonatkozásában kedvezőbbek.

A másodfokú bíróság az ügyészség az I. r. vádlott büntetésének súlyosítására irányuló indítványát, illetőleg az I. r. vádlott védőjének a büntetés enyhítésére irányuló előterjesztését sem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó és értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárta és azokat értékelve megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlottal szemben a büntetési célok egy, a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztéssel is biztosíthatók. Ezen túlmenően a törvényeknek megfelelően helyesen alkalmazta az I. r. vádlottal szemben a pénzbüntetést, valamint a vagyonekobzást is. Teljesen megalapozott azon döntése is, hogy az I. r. vádlott a korrupciós bűncselekmény elkövetése miatt a továbbiakban semmilyen körülmények között nem maradhat a rendőrség kötelékében, mivel a cselekményével súlyosan lejáratta és sértette a hivatalos személyek pártatlan és elfogulatlan működésébe vetett közbizalmat, és így e cselekménye miatt az általa viselt rendfokozat viselésére is méltatlanná vált. Ezért a vele szemben alkalmazott lefokozás katonai büntetés nem mellőzhető.

A másodfokú bíróság a II. r. vádlott tekintetében az ügyészség súlyosításra irányuló indítványával nem értett egyet, ugyanakkor álláspontja szerint a védelmi indítvány a büntetés enyhítésére megalapozott.

Az I.r. vádlott vonatkozásában nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni azt, hogy az ő kezdeményezése alapján indult meg egy korrupciós ügyben a hivatalos személy elleni büntetőeljárás. Ezt a körülményt még akkor is figyelembe kell venni, ha a II. r. vádlottat elsődlegesen az a cél vezérelte, hogy az I. r. vádlottnak átadott 200.000 forintot visszaszerezhesse. A II. r. vádlott rendőr barátjának bevonása, a történetek neki történő elmesélése nélkül ugyanis semmilyen eljárás nem indult volna, mivel a vádlottak cselekményének közvetlen szem- és fültanúja nem volt.

Az előzőekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a II. r. vádlottal szemben a büntetését a büntetés enyhítésére vonatkozó Btk. 82. § (2) és (3) bekezdésén alkalmazásával pénzbüntetésre enyhítette, melynek mértékét 150 napi tételben határozta meg azzal, hogy az egy napi tétel összege a vagyoni és jövedelmi viszonyaira figyelemmel 1.500 forint. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére akként rendelkezett, hogy egy napi tétel helyébe egy nap szabadságvesztés lép.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét egyéb rendelkezéseit - helyes indokainál fogva - mindkét vádlott tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság határozata a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. szeptember 19. napján

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Ifkovics Béla hb. ezredes s.k. előadó bíró, .
Vadócz Attila hb. százados bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2016. szeptember 19. napján

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke